

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY III - NÚMERO 102

OLOI, 30 DE MAIG DEL 1936

PREU 15 cèntims.

Una tàctica equivocada

per R. PLA I CORAL

I

Els nostres obrers es preocupen un xic massa d'obtenir millores en els salaris —millores que la major part de les vegades són molt relatives i molt discutibles— en perjudici d'una altra mena de beneficis incommensurablement més sòlids i d'una més gran eficàcia pel millorament social de la classe treballadora, i dels quals parlarem més avall.

De com són dubtoses i insignificants aquestes millores basades en l'augment dels jornals, en tenim un exemple ben clar amb el conflicte promogut recentment pels obrers flequers de Barcelona i en el qual els patrons es neguen en absolut a satisfèr les demandes de llurs operaris, si abans no se'ls autoritza per augmentar el preu del pa. Es a dir, que a conseqüència d'unes peticions que els obrers creuen de justícia i destinades a millorar la condició econòmica llur, els mateixos obrers que les han formulades es veuran obligats a pagar el pa que cada dia mengen a un preu més elevat que abans, quedant, d'aquesta manera, sensiblement reduïda la millora que es pensaven i pretenien assolir.

I això que s'esdevé en el cas concret del pa passa semblantment en tots els articles de consum, puix que és fatal que així s'esdevingui. El sistema econòmic actual, basat en el guany, en el benefici, no admet solucions d'altra mena. Si el guany, si el benefici disminueix, s'ha de compensar aquesta pèrdua d'una manera o altra; i el camí més fàcil per assolir-ho és sempre el de recórrer a la butxaca del consumidor, la part més nombrosa del qual està indiscutiblement formada per la mateixa classe treballadora. Quin resultat abastament positiu en treu, doncs, l'obrer flequer o el del ram dels teixits o el de l'alimentació, de sovintejar massa en les seves demandes d'augment de sou si per contra això ha de suposar una alça en els articles que ell cada dia consum, el pa, la roba, els comestibles? Al cap de la setmana es trobarà, si fa no fa, amb els mateixos diners que abans, sense que hagi augmentat de gaire la seva capacitat adquisitiva i el confort del seu tren de vida.

Hi hagué una època, no obstant, en la qual si que fou justificat, i més que justificat, fatal, un augment de consideració en els salaris. Fou després de la guer-

ra, quan el cost de la vida pujà vertiginosament, mentre que el jornal de l'obrer amb prou feines s'havia mogut del tipus irrisori d'abans de la gran conflagració. Aleshores si que totes les campanyes, que tota la lluita sindical que es mogué en aquest sentit — en el de l'augment del preu dels salaris — era lògica i ben encaminada i els resultats no es feren esperar. Gràcies a aquell admirable moviment de reivindicació obrera fet en un temps de prosperitat econòmica, l'obrer passà, gairebé d'un salt, d'una alimentació rudimentària a una alimentació decent; d'uns habitatges vergonyosos —veraders corals— a uns pisos dotats d'un mínim de confort i de condicions higièniques; d'una vida obscura i pobre de relacions socials a una altra mena de vida més dignificada i més en consonància amb la seva condició humana. Avui l'obrer va decentment habillat, ompla cafès i espectacles, assisteix a manifestacions de cultura, viatja i mena una vida de relació, coses que li eren gairebé vedades del tot fa només vint-i-cinc anys. I és evident que en aquest canvi tan radical en la vida de l'obrer hi ha tingut una gran influència — junt amb altres factors, està clar — l'augment dels salaris que tingué lloc ran de la guerra.

Però ara és diferent. Ara, per desgràcia, ja no estem en els temps de prosperitat econòmica dels primers anys que succeïren a la guerra. Més que en l'època dels negocis floreixents i pròspers estem en l'època de les grans fallides. A més a més, i degut a una sèrie de factors que fóra prolix enumerar, la relació entre els salaris i el preu dels articles de consum es pot dir que ja no admet fluctuacions gaire sensibles, sense que els uns o els altres en pateixin d'una manera fatal. Avui ja no existeix entre ells el desnivell que hi havia durant la guerra. Per altra part, la crisi econòmica per un cantó i per l'altre l'increment de la producció — amb l'agudització de la competència que aquella comporta — han motivat una gens menyspreable reducció en els preus d'una infinitat d'articles, mentre que els salaris generalment s'han sostingut. Pretenir, doncs, un augment d'aquests sense que això repercuteixi en el cost de la vida, és pretenir un impossible, al mateix temps que gastar vanament unes activitats i energies que molt bé es podrien esmerçar en altres problemes de mésseguretat i eficàcia.

Però encara hi ha més i cal que sobre això també hi reflexioni seriosament la nostra massa treballadora. Ja havem dit més amunt que estem molt lluny, actualment, de viure en un temps de prosperitat. És una cosa evidentíssima que avui la major part dels negocis menen una vida precària, molts dels quals es sostenen a costa de grans sacrificis i, molt sovint, gràcies al crèdit. A més a més, l'atomització del comerç i la indústria, característica de Catalunya, fa que puguin resistir molt dificultosament unes pretensions massa exagerades de la classe treballadora. No fóra gens difícil escatir — posem per cas — en quin grau hauran estat gravats els establiments afectats pel recent conflicte del ram de la gastronomia i les resolucions que es veuran obligats a prendre alguns d'ells per tal de fer front a la nova càrrega que els ha caigut al damunt. Doncs bé; ja estan segurs els nostres obrers que una desmesurada successió de peticions com les que actualment s'esdevenen a Catalunya, no poden tenir com a conseqüència el tancament d'indústries o la reducció de personal en moltes d'elles, deixant d'aquesta manera al carrer un nou contingent de parats forçosos. Fora, tanmateix, lamentable, que un moviment promogut per a millorar la condició econòmica de l'obrer, no solament dongués uns resultats migradíssims sinó que servís per aguditzar un problema que a l'hora actual és ja prou angoixós.

Tenim, doncs, que ben poca cosa li resol a l'obrer l'agitar-se per uns hipotètics augments de salari. I que, per contra, si tota aquesta agitació i les peticions que se'n deriven no es fan amb moderació i seny, en lloc d'alleujar-li la seva condició econòmica poden empitjorar-la.

Ara bé; quins són, al nostre entendre, els objectius vers els quals haurien d'encaminar tota llur activitat i tota llur força de pressió les masses treballadores? Per descobrir-los, en tindriem prou amb senyalar quins són els pessombres, en què consisteixen les angoixes de la vida d'un obrer. Heus-les ací: atur forços, malalties, invalidesa, vellesa. Donem solució a tots aquests paorosos problemes, causa de tants milions de tragèdies en el món, i haurem resolt el noranta-cinc per cent del complex problema social.

Parlar d'això, serà el tema del nostre proper article.